

**Sygn. akt III Ca 923/14**

## WYROK

### W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 października 2014 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący - Sędzia SO Leszek Dąbek (spr.)

Sędzia SO Gabriela Sobczyk

Sędzia SR del. Roman Troll

Protokolant Iwona Reterska

po rozpoznaniu w dniu 2 października 2014 r. w Gliwicach na rozprawie

sprawy z powództwa D. R.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej  
w W.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanej

od wyroku Sądu Rejonowego w Rybniku

z dnia 21 marca 2014 r., sygn. akt I C 326/11

1. **oddala apelację;**

2. **zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 300 zł (trzysta złotych) z tytułu zwrotu kosztów zastępstwa prawnego w postępowaniu odwoławczym.**

SSR del. Roman Troll SSO Leszek Dąbek SSO Gabriela Sobczyk

**Sygn. akt III Ca 923/14**

## UZASADNIENIE

**Powódka D. R.** żądała zasądzenia na jej rzecz od pozwanej (...) Spółki Akcyjnej w W. zadośćuczynienia w kwocie 5.000zł z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu oraz zwrotu kosztów procesu.

Uzasadniając żądanie twierdziła, że w dniu 29 04 2010r. uczestniczyła w wypadku drogowym, którego sprawca był ubezpieczony w pozwanym zakładzie ubezpieczeń. W wyniku wypadku doznała obrażeń ciała w postaci: złamania kości łokcia lewej ręki, silnego stłuczenia kolana i podudzia prawej nogi, zranienia i stłuczenia lewej nogi oraz stłuczenia głowy. W dalszym ciągu odczuwa ból w lewej ręce i prawej nodze, co utrudnia jej codzienne funkcjonowanie. Powódka nie może w pełni zgiąć nogi ani klęknąć; kolana są spuchnięte. Przez pierwsze dwa tygodnie po wypadku nie mogła się samodzielnie poruszać. Wymagała opieki, nie była w stanie wykonywać codziennych czynności jak przygotowywanie posiłków, zakupy, higiena osobista itd. Pozwana uznała swoją odpowiedzialność za skutki wypadku, ustaliła wysokość zadośćuczynienie

na 7.000zł jej z tego tytułu kwotę 1.400zł i obecnie powódka dochodzi pozostałej części należnego jej zadośćuczynienia.

**Pozwana (...) Spółka Akcyjna w W.** wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie na jej rzecz

od powódki zwrotu kosztów procesu.

Pozwana przyznała, że uznała swoją odpowiedzialność za skutki wypadku, wypłacając powódce zadośćuczynienie w kwocie 1.400 zł (ustalając wysokość zadośćuczynienia na kwotę 7.000 zł i uwzględniając przyczynienie się powódki do wypadku w 80 %), która w pełni skompensowała jej krzywdę.

**Sąd Rejonowy w Rybniku** w wyroku z dnia 21 03 2014r. zasądził

od pozwanej na rzecz powódki kwotę 5.000 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 21 03 2014r., oddalił powództwo w pozostałej części i orzekł o kosztach procesu.

W ustalonym stanie faktycznym w motywach orzeczenia przywołał regulację art. 436

§ 1 k.c. w zw. z art. 435 § 1 k.c. i art. 362 k.c. Ocenił, że powódka przyczyniła się

do zaistnienia wypadku w 46,66%. Następnie uwzględniając zakres doznanych przez powódkę obrażeń ciała, okres jej leczenia i występujących u niej dolegliwości ustalił globalną wysokość zadośćuczynienia na kwotę 12.000zł, po czym wyliczył, że przy uwzględnieniu stopnia jej przyczynienia do wypadku należy się jej od powódki zadośćuczynienie w kwocie 6.400zł. Pomniejszył tę kwotę o wypłacone powódce przez pozwaną zadośćuczynienie w wysokości 1.400zł i uznał powództwo za uzasadnione.

O należnych powódce odsetkach za opóźnienie się pozwanej w zapłacie zasądzzonego zadośćuczynienia orzekł stosując regulację art. 445 § 1 k.c. i zasądzając je od dnia wyroku, a w pozostałej części powództwo oddalił. O kosztach procesu orzekł na podstawie art. 100 zd. 2 k.p.c., uznając że powódka uległa co do nieznaczej części swojego żądania.

Orzeczenie zaskarżyła **pozwana (...) Spółka Akcyjna w W.** w części uwzględniającej powództwo ponad kwotę 3.000zł i zasądzającej koszty procesu, która wnosila o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa w zaskarżonej części bądź o jego uchylenie i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Zarzucała, że przy ferowaniu wyroku naruszono prawo procesowe tj. regulacje:

- art. 233 k.p.c. przez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów wskutek uchybienia zasadom logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego w części dotyczącej ustaleń faktycznych, wybiórczą ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego, w szczególności dopuszczonych i przeprowadzonych w sprawie dowodów z zeznań powódki poprzez bezkrytyczne ich przyjęcie „podczas gdy do tego dowodu należało podejść z dużą ostrożnością a do dowodu z opinii biegłego sądowego chirurga ortopedy traumatologa z większą wnikliwością”,

- art. 328 § 2 k.p.c. poprzez nienależyte wskazanie podstawy faktycznej rozstrzygnięcia i niewłaściwe uzasadnienie, które to fakty zdaniem Sądu zostały udowodnione oraz niepodanie w sposób przekonujący przyczyn, które spowodowały, że Sąd pewnym dowodom dał wiarę a innym dowodom jej odmówił,

Ponadto zarzucała, że popełniono błąd w ustaleniach faktycznych mający wpływ

na treść wydanego orzeczenia i w jego konsekwencji naruszenie prawa materialnego poprzez jego błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie tj. art. 6 k.c. poprzez jego pominięcie i uznanie, iż w myśl tego przepisu powódka wykazała zasadność roszczeń w zaskarżonej części, art. 361 § 1 k.c. poprzez uwzględnienie roszczeń mimo, iż nie pozostają w adekwatnym związku przyczynowym z zaistniałą szkodą i nie stanowią normalnych następstw działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła, art. 445 § 1 k.c. polegające na przyznaniu powódce tytułem zadośćuczynienia kwoty niewspółmiernej do poniesionej przez nią krzywdy.

**Powódka D. R.** wniosła o oddalenie apelacji oraz zasądzenie na jej rzecz od pozwanej zwrotu kosztów postępowania odwoławczego.

**Sąd Odwoławczy ustalił i zważył co następuje:**

Sąd pierwszej instancji prawidłowo zakwalifikował roszczenia powódki przyjmując, że mają one źródło w łączącej pozwaną ze sprawcą wypadku umowie ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych

za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów oraz w reżimie odpowiedzialności deliktowej za szkodę.

Informacje zawarte w źródłach dowodowych nawzajem się uzupełniają

i potwierdzają, a dokonana przez Sąd Rejonowy ich ocena mieści się w granicach swobodnej oceny dowodów i Sąd odwoławczy ją podziela.

Wbrew twierdzeniom apelacji wnioski opinii biegłego sądowego specjalisty chirurga ortopedy traumatologa T. Z. mają odzwierciedlenie w ustaleniach faktycznych zawartych w podstawie faktycznej zaskarżonego orzeczenia (k – 135 uzasadnienia orzeczenia).

Z opinii tej wynika, że u powódki stwierdzono stan po złamaniu kości łokciowej lewej w 1/3 obwodowej z ograniczeniem ruchu nawrócenia przedramienia

w stopniu niewielkim oraz przebyte stłuczenie obu kolan z bolesnością prawego,

po przeciążeniu bez upośledzenia funkcji.

Daje to sumaryczny trwały uszczerbek na zdrowiu powódki w wysokości 5 % w następstwie przebytego wypadku drogowego. Obrażenia te mogą w przyszłości mieć niewielki wpływ na powstawanie zmian zwyrodnieniowych, skutki te nie powinny wpływać w sposób istotny na jakość życia badanej.

Z tych też względów Sąd odwoławczy przyjął za własne ustalenia faktyczne Sąd pierwszej instancji.

Dokonana przez Sąd Rejonowy ocena prawna ustalonego stanu faktycznego

jest prawidłowa.

Odpowiedzialność pozwanej za skutki przedmiotowego wypadku drogowego nie była negowana w toku postępowania odwoławczego.

Ma ona źródło w regulacji art. 415 k.c. w związku z art. 436 § 1 k.c.

i postanowieniach zawartej przez pozwaną ze sprawcą wypadku umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe

w związku z ruchem tych pojazdów oraz w regulacji art. 822 § 4 k.c. uprawniającej powódkę do dochodzenia roszczeń bezpośrednio od pozwanego zakładu ubezpieczeń.

Na zasadach ogólnych rodzi ona po stronie pozwanej między innymi obowiązek zapłaty poszkodowanemu w wypadku drogowym zadośćuczynienia za doznaną krzywdę przewidzianego w regulacji art. 445 k.c..

Stosownie do utrwalonego poglądu prawnego zadośćuczynienie za doznaną krzywdę ma przede wszystkim charakter kompensacyjny i jego wysokość musi przedstawiać ekonomiczną wartość, lecz równocześnie nie może być nadmierna

w stosunku do doznanej krzywdy i aktualnych stosunków majątkowych społeczeństwa oraz powinna być utrzymana w rozsądnych granicach (np. wyrok SN z dn. 26 02 1962r. 4 CR 902/61, OSNCP 1963r. nr 5, poz. 107; wyrok z dn. 24 06 1965r.. I PR 203/65, OSPiKA 1966r. poz. 92).

Powódka w następstwie wypadku doznała złamania kości łokciowej lewej

w 1/3 obwodowej z ograniczeniem ruchu nawrócenia przedramienia w stopniu niewielkim oraz stłuczenia obu kolan z bolesnością prawego, po przeciężeniu bez upośledzenia funkcji. Trwały uszczerbek na zdrowiu powódki wynosi 5 %. Leczenie złamanej ręki trwało do sierpnia 2010r., a do października 2012r. powódka odczuwała ból w prawej nodze. Na skutek doznanych obrażeń ciała powódka miała trudności

w wykonywaniu czynności życia codziennego (w przygotowywaniu posiłków, robieniu zakupów, w czynnościach higieny osobistej) i z tego powodu zmuszona była korzystać z pomocy innych osób.

Powódka zamieszkuje sama, jest osobą czynną zawodowo i do chwili wypadku była w pełni samodzielna i występujące w następstwie wypadku utrudnienia w jej życiu codziennym wywoływały u niej dyskomfort psychiczny.

### ***Dlatego ustalona przez Sąd Rejonowy globalna wysokość zadośćuczynienia***

***w kwocie 12.000 zł, spełnia wskazane na wstępie kryteria i nie jest niewspółmiernie nieodpowiednia do doznanej przez powódkę krzywdy, wobec czego brak jest podstaw do jej skorygowania przez Sąd odwoławczy ( OSN 9 07 1970r. III PRN 39/70, OSNCP 1971, Nr 3, poz. 53).***

Ferując wyrok Sąd Rejonowy uznał, że powódka przyczyniła się do zaistnienia wypadku w 46,66% i ocena ta nie była kwestionowana w apelacji.

Uwzględniając zatem globalną wysokość zadośćuczynienia, zakres przyczynienia się powódki do wypadku oraz już wypłacone na jej rzecz przez pozwaną zadośćuczynienie w kwocie 1.400zł, powództwo było uzasadnione, co znalazło prawidłowe odzwierciedlenie w zaskarżonym wyroku.

Rozstrzygnięcia o odsetkach ustawowych za opóźnienie się pozwanej w zapłacie zasądzonych należności oraz o kosztach procesu mają oparcie odpowiednio

w regulacjach art. 481 § 1 i 2 k.c. oraz art. 100 zd. 2 k.p.c.

***Reasumując zaskarżone wyrok jest prawidłowy i dlatego apelację pozwanej jako bezzasadną oddalono w oparciu o przepis art. 385 k.p.c.***

***O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono na mocy regulacji***

***art. 98 § 1 i 2 k.p.c. biorąc pod uwagę, że pozwana w całości uległa w tym postępowaniu i powinna zwrócić powódce poniesione przez nią koszty zastępstwa przez fachowego pełnomocnika***

SSR del. Roman Troll SSO Leszek Dąbek SSO Gabriela Sobczyk